THE CHURCH WEEKLY

VOL. VII | SUNDAY 12th APRIL 1953 | PRICE 2 ANNAS PER COPY | NO. 14

WORSHIP

(Some of the points raised in this talk are as relevent today as they were when spoken to an audience of the Orthodox Syrian Students of the Union Christian College, Alwaye fifteen years ago by the Editor)

Religion is primarily worship and adoration. And for the Christian Church worship is the most vital and characteristic activity. The Church is a community of worshippers. The influence of the Church depends upon the quality of its worship.

I would approach the subject as a laymen, as I am incompetent to deal with its theological or historical aspects. My purpose in this short talk is to lead us to certain avenues of thought and fruitful discussion.

As members of the Orthodox Syrian Church we know how central worship is in our Christian life. The Church has ordered its beautiful prayers and liturgies for our individual and corporate worship. If we suffer from anything it is not due to lack of worship but perhaps from too much of it and very little else. The whole Church moves round the Eucharistic worship. Every prayer emphasises the attitude of worship and adoration. The Kauma begins "Glory be to the Father and to the Son..............." Every important service begins with an act of worship. Why is it that the Church has emphasised worship to such an extent. What is worship and what are its benefits. Even our Lord begins His pattern prayer "Our Father..........hallowed be Thy name." Before praying for His Kingdom, before asking for the fulfilment of His will, before petitioning for daily bread and forgiveness and deliverence from temptation, He teaches us to pray "Hallowed be Thy name." Is not the Father's name already hallowed? Let us try and think and learn why He places this petition first.

The influence of thought on the formation of character is psychologically recognised. We are what we constantly think about. St. Paul recognised its value when he exhorted the Philippians "whatsoever things are pure, whatsoever things are just, whatsoever things are lovely, whatsoever things are of good report, if there be any virtue or any praise *think on these* things." I am sure St. Paul had in mind the qualities of His master when he was describing what his spiritual children should think about. And you cannot have an unfailing fountain of lovely, pure and just thoughts except if you centre them on God and His son Jesus Christ. I remember some years ago when I thought Heaven would be a monotonously dull place like Tennyson's Lotus Island if we only go on praising "Halleluia, Halleluia..........without ceasing eternally. It was the story of Archmedes that gave me an insight into the mystic relevance of this Heavenly Song which our spiritual ancestors have heard in their visions and moments of ecstasy. The story may be very familiar to most of us. Archemedes discovered the famous principle known by His name by a mere accident. The scientists of the time were puzzling as to the exact amount of weight that would be reduced by immersing a body in water. He entered into a tub of water for bathing and quite accidentally discovered the famous principle that the weight lost would be the weight of an equal volume of water. He ran about like a mad man through the streets of Athens crying "Eureka Eurekha." Yes it was the triumphant expression of an inner joy of discovery. And when we are in the presence of God in Heavenly places each moment we are discovering a new aspect of the Infinite Father's love and mercy, wisdom and power. And the joy of it is given vent to in some such expression as Halleluia, Halleluia. It is not the static monotony of a dull existence. But it is the dynamic joy of continued discovery.

What is worship. It begins and ends in wonder. Some body describes it as the outreach of man to the spiritual factor in his environment. In no stage in history, we find that man has not been a worshipper. The object of one's worship exercises a claim on the worshipper. And unless the right object wins our worship other things will take its place to our serious disadvantage. The attitude of worship is instinctive in man and unless he worships God lesser objects win his adoration. Some will find it in their work, others in pleasures and enjoyments, some others in money and honour and not very rarely people of their affections. I remember a very humorous remark made by a Syrian Christian who held a high position in Govt, service. When he was a student he used to frequent the theatres and spent much of his time in playing cards and Rey nold's novels, When he was warned by the late revered K. C. Chacko, who was then a lecturer in the Madras Christian College he seemed to have remarked. "Well Mr. Chacko's hobby is to pray. Mine is cinema and cards play." A very amusing admission of differences of choices!

Unless you give the right place

to God, other things will take His place. What did our Lord mean "hallowed be Thy name." I think we learn better by recollecting a historical back ground. The Jews had a special significance for God's name. We may remember the Mosaic commandment against using God's name in vain and in that commandment it is explained how God's name should be above every name and there should be no other God than He. It was a warning against idol worship and other Gods taking the place of the one true God Jehova. So hallowing of the Father's name is the expression of our desire that He should be supreme in our lives and that other objects and idols should not venture to step into the sacred ground of our devotion to Him. Let His name be glorified and perceived as the Highest in our lives.

The element of wonder and reverence has a very appropriate place in the formation of our character. There are some people who have measured everything and every person. They have no sense of admiration. They always criticise. A touch of cynical humour may be a very valuable corrective against one sided emphasis and development. But no one is more pitiable than a man who has no sense of wonder or awe. It is said of an American tourist that he saw the Taj Mahal and wept moved by profound artistic admiration. Our religion must capture our imagination to a profound reality of wonder and awe of the supreme object of our worship.

I think it was Carlyle who remarked if we really love a person it is either due to our admiration or sympathy for him. If we are to love God (He of course does'nt deserve our sympathy) we are to admire Him, wonder at Him. And wonder makes us worship Him. Lord Christ has placed "Love God" as the greatest commandment. And the Church which is His body has placed "worship" as the central aspect of its ministration to its children to lead them to love Him.

But we have to warn ourselves against one great danger. Worship can so take our energy and consume our interest as to be satisfied with what we do in ecstatic contemplations of the Infinite. Unless we are true to the responses which God evokes in our hearts which we call grace we lose the vital aspects of the worship which our Lord has meant in His prayer "Hallowed be Thy name. Unless we become concerned about the coming of His Kingdom and the fulfilment of His will which come as the next two petitions in the Lord's prayer worship will have lost its purpose in our lives. The spirit of worship must manifest in the various responses to the claim of God upon us. It must manifest itself in all our recognitions of worth. If I remember correct it was Dr. Lindsay who defined worship as "the placing of ourselves by an act of our will in our true lationsnip to God with respect to His worth and hours." The word worship has been derived from "worthship." The worship of God will mean the recognising the worthship of God in His relation to our worth. And this recognition evinces itself in the manifestations of our attitude to others. It is here that our Church has been criticised as failing and I should feel much of it is true. Tagore in one of his inimitable poems asks why with your chantings and songs and mantrans enter your temples to pay homage to your God. Open your eyes see! your God is not there. "He lives where lives the poorest the lowliest and the lost." It is to this aspect of our worship that our Lord points His finger in the pattern prayer: Pray "Thy Kingdom come. Thy..." What is His Kingdom and what is His will. His Kingdom is the soverigaty over the redeemed and His will is that the worshipper must co-operate with His redemptive purpose for his children. The worshipper must learn to desire what the Father desires. St. Tereasa in one of her beautiful prayers said "Lord enable me to ask for what Thou desirest to give." That sums up the attitude of the worshipper. And if our worship stops before we receive His grace to desire His desires and the daily bread for serving His other children for whom He is concerned no wonder honest men will begin to question the validity of this supreme and main function of the Church. It is to this task that I would request our attention and want us to direct our helpful discussions.

Before closing this brief talk on this subject of worship I wish to share with you a few suggestions which have come to my mind regarding some of the reforms we need in the corporate worship of our Church. It is not in any spirit of adverse criticism that I make these remarks. But I hope it will help our thinking a bit.

(1) I have often felt that our Church worship is too noisy and it will be very helpful to have brief intervals for silent waitings and listening to God's voice, in the services. I should think it is a defect in our forms of worship however beautiful they might be in other ways. God who speaks in His silence must be given an opportunity to speak to us after we have told him what we feel. I am gratefully conscious of the proud heritage of a beautiful Liturgy in our Church. But I want to learn from some of those better studied on this suoject whether such intervals were originally planned and practised in these forms and whether they have been lost through the long journey of its passage through the corridor of History.

(2) Another defect is the tedios length of our services especially the funeral, marriage and pentecostal services. It is quite inconsistent with the mental climate of the times and any form of worship which is incapable of fresh adjustments and adaptations have something inherently defective about it.

(3) Another is that our intercessions during the Eucharistic worship one very general and have little relation to the concrete situations of the Church's life e. g. the peace of the Church, the world peace, the country's political situations, the need of an effective training centre forthe clergy can all be matters of our common intercession and waiting to know the Father's desire about them. That would make Christian life more real and vitally connected to the new situations of our common life. I do not want to appear as if I am advocating extempore prayers giving scope for the vagaries of individual ministers but common topics of intercession from time to time invite our thought and attention and they should find a place in our corporate worship. These are some of my straythoughts which are not the result of any study but some desultory reading and thinking. I would wish the members of our Church exchange their ideas on the subject which I have briefly introduced.

അഗ്നിയാലുള്ള മാമ്മോദീസാ

(എം. കെ.)

[നാഗ്പൂർ ബിഷപ്പ് റൈററ് റവ. ജോർജ്ജ് സിങ്കർ അടുത്തയിടയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു ലഘുഗ്രന്ഥമാണ് "യേശു ക്രൂശിൽ എന്തുചെയ്യുകയായിരുന്നു". പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു അദ്ധ്യായമാണ് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്:]

"അവൻ നിങ്ങളെ പരിശുദ്ധാത്മാവുകൊണ്ടും അഗ്നികൊണ്ടും സ്നാനം കഴിപ്പിക്കും" ലൂക്കോ. 3: 16.

പരിശുദ്ധാത്മനിർഭരരായ ക്രൈസ്തവർ തീ നീറി പിടിച്ചവരേപ്പോലെ ഉത്സാഹവും തീഷ്ണതയുമുള്ളവരായിരിക്കണം. ദൈവം കൂടക്കൂടെ അഗ്നിയിൽ സ്വയം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതായി നാം വിശുദ്ധ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ മിക്ക സ്ഥലത്തും കാണുന്നുണ്ട്. അബ്രഹാമിനും മോശക്കും നോഹക്കും ഭാര്യക്കും ശിംശോൻെറ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും ദൈവം അഗ്നിയിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. പെന്തിക്കോസ്തി ദിനത്തിൽ, പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവത്തിൻെറ ദൃശ്യചിഹ്നമായി ഓരോ തീനാളം ആത്മാവു നിറഞ്ഞ ഓരോ സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷൻെറയും തലയിൽ കാണായിവന്നു. ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും അഗ്നി ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തിൻെറ ഒരു പ്രതീകമായിരുന്നു. പ്രതീകത്തിനു് അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന പദാർത്ഥവുമായി ഒരു ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അഗ്നിയോടുപമിക്കാൻ കാരണമെന്തു്? നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള പരിശുദ്ധാത്മപ്രവർത്തനം വിശദീകരിക്കാൻ മാത്രമല്ല, യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ ആത്മാവ് നമ്മിൽ കൂടുതൽപേരെ തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരാക്കാത്തതെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാനും മുൻപറഞ്ഞ പ്രശ്നത്തിൻെറ ഉത്തരം സഹായിക്കാതിരിക്കയില്ല.

പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ ബൈബിൾഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വളരെ സൂക്ഷ്മതയും കൃത്യതയും പാലിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. 'അഗ്നി' എന്നവർ പറയുമ്പോൾ, അതിനു് അഗ്നിയെന്നുതന്നെയാണർത്ഥം. യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മിൽ വന്നു വസിക്കുമ്പോഴുള്ള നമ്മുടെ ആന്തരികാവസ്ഥ വിവരിക്കാൻ ഏററവും പററിയ പദം അഗ്നിയാണെന്നു് അതു് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആ ആന്തരികാവസ്ഥ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തമോപാധിയും അഗ്നിയായിരിക്കണം.

അഗ്നിയെപ്പററി ഓർക്കുമ്പോൾ ആദ്യമേ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നതു് അതിൻെറ തപനസ്വഭാവമാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം നമ്മിലുണ്ടാകുന്ന ആദ്യത്തെ അനുഭവം സ്നേഹപ്രസരത്തിൻേറതായിരിക്കും. ചുററുമുള്ളവരുടെ നേർക്കുള്ള പ്രേമവായ്പ്, സ്നിഗ്ദ്ധത, നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഭരിക്കും. നിങ്ങൾക്കതിനാഗ്രഹമുണ്ടോ? തീർച്ചയായും, എന്നു നിങ്ങൾ മറുപടി പറയും. ഒരു നിമിഷം നിൽക്കണേ! നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ നാം നിഷ്കർഷിക്കാറുണ്ട്. ഒരു സംഘം സ്നേഹിതന്മാരോടു കൂടി എവിടെയെങ്കിലും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് നമുക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത മനുഷ്യരേപ്പററി അതുമിതും ദൂഷ്യം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് നാം ഏററവുമധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യം. നാം വലിയ മിടുക്കനാണെന്ന് നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാർ ധരിക്കുമെന്നാണു നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷ! എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു വന്നു ദൈവസ്നേഹംകൊണ്ടു ഹൃദയങ്ങളെ നിറയ്ക്കുന്ന പക്ഷം, അത്തരം കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നുകൂടും. നമുക്ക് അഹിതരായിരുന്ന മനുഷ്യരെപ്പററി സ്നേഹമായും ദയവോടും നല്ല കാര്യങ്ങൾ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ നാം വെറും അരസികന്മാരായി നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. കാണുവാൻതന്നെ നിങ്ങൾ അറയ്ക്കുന്ന ആ മനുഷ്യരെ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കും സ്വന്തം ഗൃഹത്തിലേക്കും നയിക്കാൻ നിങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ? എല്ലാവിധ വിദ്വേഷവും അസൂയയും പകയും ദൂരീകരിക്കാൻ നിങ്ങൾ അഭിലഷിക്കുന്നുണ്ടോ? സ്നേഹം, ദീർഘക്ഷമ, ദയ, വിനയം എന്നിവയുടെ പരിശീലനം വളരെ രസശൂന്യമായ ഒരു കൃത്യമായി നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ലേ? ഈ വ്യവസ്ഥകൾക്കു വിധേയമായി നിങ്ങൾക്ക് വാസ്തവത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ആവശ്യമുണ്ടോ? നിങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും പരിശുദ്ധാത്മ നൽവരത്തിനു വേണ്ടി ദൈവത്തോടു് അഭ്യർത്ഥിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഹൃദയരഹസ്യങ്ങളെ അറിയുന്നവനായ ദൈവം അറിയുന്നുണ്ടു്, പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ സന്നിധിയിൽ നാം വാസ്തവത്തിൽ സന്തുഷ്ടരായിരിക്കയില്ലെന്നു്, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വാധീനശക്തിയെ നാം സദാ എതിർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു്.

കത്തുന്ന പന്തവുമായി വനങ്ങളിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ നിങ്ങൾ കണ്ടുകാണും. ആവശ്യമുള്ളതിലധികം ചൂടു് അതിൽനിന്നു പ്രസരിക്കുന്നുണ്ടാവും. പ്രകാശവും സംരക്ഷണവും നൽകുകയാണ് ആ അഗ്നിജ്വാലയുടെ ആവശ്യം. ആ അഗ്നി അവർക്കു നേർവഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു; മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിപത്തുകൾ ഒഴിച്ചുവിടാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ പല വ്യക്തികൾ ആ പ്രകാശത്തിൻെറ ഗുണമനുഭവിക്കുന്നതായി കാണാം. അപ്രകാരം തന്നെ നമുക്കുവേണ്ടി സജ്ജീകരിച്ചിട്ടുള്ള പഥത്തിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മെ നയിക്കുന്നു. തെററായ വഴിത്തിരിവുകളിൽനിന്നും പടുകുഴികളിൽനിന്നും അദ്ദേഹം നമ്മെ കാത്തുരക്ഷിക്കും. അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതരുന്ന മാർഗ്ഗം വിപത്തിൻെറ മദ്ധ്യേക്കൂടെയായിരിക്കാം. അദ്ദേഹം നമ്മോടുകൂടെയുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ നമുക്ക് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ആവശ്യമുണ്ടോ? നമ്മുടെ സ്വന്തം ഹിതാനുസരണമുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിക്കുന്നതല്ലേ നമുക്കുത്തമം? പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ അഭാവത്തിൽ, അവിടവിടെ കാണുന്ന താവളങ്ങളിൽ കൂടക്കൂടെ വിഹരിച്ചാനന്ദിക്കാം; നമുക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിനോദസങ്കേതങ്ങളിലേക്ക് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മടങ്ങാം; സഹയാത്രക്കാരെ സ്വേച്ഛാനുസരണം തെരഞ്ഞെടുക്കാം. ഇഷ്ടമുള്ള മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ പ്രയാണം തുടരാം; യാത്രാഗതിവേഗം ഇഷ്ടാനുസരണം ക്രമീകരിക്കാം. പരിശുദ്ധാത്മാവിനു നേതൃത്വമനുവദിച്ചുകൊടുത്താൽ പിന്നെ ഇതൊന്നും നടപ്പില്ല. അപ്പോൾ മുതൽ അദ്ദേഹമായിരിക്കും നമ്മുടെ മാർഗ്ഗവും ഗതിവേഗവും വിഹാരകേന്ദ്രങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുന്നതു്. സഹയാത്രക്കാരുടെ സ്വഭാവവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിഷ്കൃഷ്ട വ്യവസ്ഥകൾക്കു വിധേയമാകണം. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ വിട്ടുതരണമെന്നു ദൈവത്തിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി മുമ്പറഞ്ഞ വസ്തുതകൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുക. മുകളിൽ ഉപന്യസിച്ച വ്യവസ്ഥകൾക്കു വിധേയമായി പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സ്വീകരിക്കാൻ നിങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഞാൻ ഒരു സ്കൂളദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന കാലത്തു് ഞങ്ങളുടെ സ്കൂളിലെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഭാഗം ഇഷ്ടികനിർമ്മിതമായ ഒരു പുരയായിരുന്നു. അവിടെ ആർക്കും പ്രവേശനമനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. വിശിഷ്ടാതിഥികളുടെ

മുമ്പിൽ അതു തുറന്നിട്ടിരുന്നതുമില്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിലും, ആ പുരയില്ലെങ്കിൽ സ്കൂൾ നടത്താൻ പ്രയാസം നേരിടും. എച്ചിൽ ക്രമ്പാരം കത്തിക്കുന്നതിനുള്ള പുരയാണതു്. അതിനുള്ളിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ഒരു അഗ്നി എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. ചൂടിനോ പ്രകാശത്തിനോ വേണ്ടിയല്ലതു്. സ്കൂൾ ശുചിയാക്കി സൂക്ഷിക്കുകയാണതിന്റെ ഉദ്ദേശം. ദിവസവും അടിച്ചു വാരുന്ന ചപ്പും ചവറും ആ തീയിലിട്ടു വേവിക്കും. ആ അഗ്നി കെട്ടു പോയാൽ സ്കൂൾ ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം ഉപയോഗശൂന്യമായിത്തീരും. ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന അഗ്നിയാണതു്; പരിശുദ്ധിയുടെ അഗ്നി. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അഗ്നി നമ്മിൽ സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷം നാം ശുചിത്വമുള്ളവരായിരിക്കും; നമ്മിൽ നിന്നു സുഗന്ധം പ്രവഹിക്കും. വിശുദ്ധവും അധിവാസയോഗ്യവുമായ പാർപ്പിടങ്ങളായി നാം രൂപാന്തരപ്പെടും. പക്ഷേ, ആ പ്രക്രിയ ഉപദ്രവിച്ചേക്കും, വേദനയുള്ളവാക്കും. നിങ്ങളുടെ കൈവിരൽ പൊള്ളിക്കുക സുഖകരമായ ഒരനുഭവമല്ലല്ലോ. നിങ്ങൾ ഓമനിച്ചു വളർത്തുന്ന ചില സ്വകാര്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അതു നീറിപ്പിടിച്ചെന്നിരിക്കും. ജീവിതത്തിൽ നിങ്ങൾ അഭികാമ്യമെന്നെണ്ണുന്ന ചില വേദികളിൽ അഗ്നി പിടികൂടും. നിങ്ങൾ ഭദ്രം കണക്കെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന ചില രഹസ്യബിന്ദുക്കളിലും അഗ്നി പടർന്നു പിടിക്കും. അതോടേ നിങ്ങൾ മുറവിളി കൂട്ടിത്തുടങ്ങും. "നിറുത്തൂ, നിറുത്തൂ; പുറത്തു കടക്കുക; ഇതു് ദുർവഹമായിരിക്കുന്നു." മുമ്പറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകളിൽ നിങ്ങൾക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ വേണോ? ഏഴുവട്ടം അഗ്നിയിൽ ശോധന ചെയ്യപ്പെടാൻ നിങ്ങൾ സന്നദ്ധരാണോ? വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടാൻ വേണ്ടി വേദനയനുഭവിക്കാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറുണ്ടോ? അതോ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ സന്തോഷകരമായി നടന്നാൽ മതിയോ? നിങ്ങളുടെ മറുപടി ദൈവത്തിനറിയാം. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയഗർത്തത്തിലെ ആന്തരികാഭിലാഷമനുസരിച്ചു് ദൈവം നിങ്ങൾക്കു് തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നൽകും. അഥവാ നൽകാതിരിക്കും.

ഇനിയും വേറൊരു ജാതി അഗ്നിയുണ്ടു്. ഏതു ദിവസവും ഒരു തീവണ്ടി സ്റ്റേഷനിൽ കാണാവുന്ന അഗ്നി. തീവണ്ടിയുടെ എഞ്ചിനുള്ളിൽ തകർത്തു പിടിച്ചെരിയുന്ന ഒരഗ്നിയാണതു്. തീവണ്ടി ഡ്രൈവർക്കു് ചൂടു നൽകുകയല്ല അതിന്റെ ഉദ്ദേശം. അത്യധികമായ ചൂടു കാരണം, അയാൾ സാധാരണ മുഖം തുടയ്ക്കുന്നതു കാണാം. രാത്രിയിൽ വഴി കാണിക്കുകയുമല്ല ആ അഗ്നിയുടെ ഉദ്ദേശം. ആ ആവശ്യത്തിനു തീവണ്ടിയ്ക്കു മുമ്പിൽ ഉജ്ജ്വലത്തായ ഒരു സേർച്ചുലൈറ്റു് ഉണ്ടു്. എഞ്ചിൻ വൃത്തിയാക്കി സൂക്ഷിക്കാനുള്ള അഗ്നിയല്ലതു്; അതിനു ഒരു പ്രത്യേക ജോലിക്കാരനെ നിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പിന്നെന്തിനാണു് ഈ അഗ്നി? അതു് ശക്തി പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന അഗ്നിയാണതു്. എഞ്ചിൻ നടത്തുന്ന അഗ്നിയാണതു്; തീവണ്ടി ഓടിച്ചു് ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തിക്കാൻ ആ അഗ്നി ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു് പരിശുദ്ധാത്മാവായ അഗ്നിയുടെ ജോലി. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശം ലഭിക്കുന്ന വിനാഴിക മുതൽ, പരിശുദ്ധാത്മാവു സ്വേച്ഛാനുസരണമുള്ള മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ നമ്മെ നടത്തും. "പരിശുദ്ധാത്മാവു നിങ്ങളുടെ മേൽ വരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ശക്തി ലഭിച്ചിട്ടു........ഭൂമിയുടെ അററത്തോളവും എന്റെ സാക്ഷികളാകും." (അ: പ്ര. 1. 8.) നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ നിയാമകശക്തിയായി നാം പരിശുദ്ധാത്മാവാകുന്ന അഗ്നിയെ അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നീടു പുറകോട്ടു തിരിയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല; നിശ്ചലമായ നിൽപ്പും അനുവദനീയമല്ല. പൗലൂസ് പറയുന്നു: "ഞാൻ സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നില്ല. എങ്കിൽ എനിക്കു് അയ്യോ കഷ്ടം!" "ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം ഞങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്നു." (1. കോരി. 9. 16: 2. കോരി 5. 14.)

ആത്മാർത്ഥമായി ആലോചിക്കുക. ഇത്തരത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയരാകാൻ നിങ്ങൾക്കും എനിക്കും സമ്മതമാണോ? ഇങ്ങനെ ഹേമത്തിനും നിർബന്ധത്തിനും വിധേയരായിട്ടു വല്ല കാര്യവുമുണ്ടോ? കേവലമൊരു മൊട്ടക്കൂസായിച്ചാറുമുള്ള പ്രത്യേകജാതി മണ്ണിൽ ഇരുന്നു വണ്ണംവെച്ചു വളരുക ഇതിനേക്കാളേറെ സുഖദായകമല്ലേ? പരിശുദ്ധാത്മാവിനുവേണ്ടി പൂർണ്ണമനസ്സോടേ നിങ്ങൾ അഭിവാഞ്ഛിക്കുന്നുണ്ടോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിതം, അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ച സമയത്തു്, അദ്ദേഹമാഗ്രഹിക്കുന്ന രീതിയിൽ അനുഷ്ഠിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി നിങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ? ഈ വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമാണോ? ഈ വ്യവസ്ഥകളല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മററു വ്യവസ്ഥകളില്ല. ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം വ്യക്തമാണു്. പരിശുദ്ധാത്മ നിറവിനുവേണ്ടി അനേകർ അധരംകൊണ്ടു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വരുകിലും, മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ശരിക്കറിയാവുന്ന കർത്താവിനറിയാം. പരിശുദ്ധാത്മാവിനു നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പൂർണ്ണനിയന്ത്രണം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ നമ്മിലധികം പേർക്കും ഇഷ്ടമില്ലെന്നു. അങ്ങനെയൊരവസ്ഥ നമുക്കു ദുർവഹമായിരിക്കും. വല്ലാത്ത ഒരു വിഷമകാരിയാണദ്ദേഹം. നമ്മുടെ ശാന്തജീവിതമാർഗ്ഗംവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ആവേശം പൂണ്ട ഒരു വിപ്ലവകാരിയാണു്. അദ്ദേഹം അടുത്തതായി എന്താണു ചെയ്യുകയെന്നു് നാമൊരിക്കലുമറിഞ്ഞെന്നു വരികയില്ല.

എന്നിരിക്കിലും, വൈഷമ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ ഉദ്യുക്തരായവർ, അദ്ദേഹത്തെ പരിപൂർണ്ണമനസ്സോടേ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ, പൂർണ്ണമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൃപ്പാദത്തിൽ സ്വയം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഒരു വസ്തുതയ്ക്കു സാർവലൗകികസാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ദൈവസ്നേഹം പ്രഭാപ്രസരം വിതറിയതിനു് അവർ സാക്ഷികളാണു്. ജീവിതത്തിൽ എക്കാലവും പരിശുദ്ധാത്മ വ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമായി ആനന്ദത്തിന്റെ ഉന്മാദത്തള്ളലുണ്ടാകാമെന്നുള്ളതിനു് അവർ ഉത്തമസാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ലോകത്തിനു നൽകാനോ എടുത്തുകളയാനോ സാധിക്കാത്ത ഏതോ ദൈവികശാന്തി അവർക്കു സംലബ്ധമായതായി അവർ തെളിവു നൽകുന്നു.

യേശുക്രിസ്തു കാൽവറിയിൽ നേടിയ വിജയത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവികമാക്കാൻ ദൈവമക്കൾക്കു് സാധിക്കുന്നതു് പരിശുദ്ധാത്മശക്തിയിലൂടെ മാത്രമാണു്; മറെറാരു വിധത്തിലും അതിനൊരു സാദ്ധ്യതയില്ല. യേശു ക്രൂശിന്മേൽ ചെയ്തതെന്തുമാവട്ടെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കരങ്ങളിൽനിന്നു് നാം അതു സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ, അതു് നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഫലപ്രദമായിത്തീരുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുക, അതിനു വേണ്ടിവരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളും പ്രയാസങ്ങളും സഹിക്കുക. നിങ്ങൾക്കുള്ള സർവ്വവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുസന്നിധിയിൽ അർപ്പിക്കാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കണം. അതല്ല,

പ്രാർത്ഥന കേവലം 'സ്പെയർ ടയർ' ആയി മാത്രം വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നു

(ററി. ചാണ്ടി)

നമ്മുടെ സാധാരണ പ്രാർത്ഥനകളുടെ സാരാംശം നമുക്കും നമ്മുടെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും പോരെങ്കിൽ നമ്മുടെ സമുദായത്തിനും സകല ഐശ്വര്യങ്ങളും ഉൽക്കർഷവും ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ളതാണു്. നമ്മുടെ അയൽക്കാർക്കും അന്യസമുദായങ്ങൾക്കും നന്മ ചൊരിയണമെന്നും ഒരു വേള നാം ദൈവത്തോടു ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു വരാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നതു് നമുക്കും അന്യർക്കും നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാ ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങളും നൽകണമേ എന്നുള്ള അപേക്ഷ മാത്രമാണു്. കരുണാമൂർത്തിയും സ്നേഹസ്വരൂപനുമായ സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവു മനുഷ്യന്റെ ദീർഘദർശനമില്ലാത്ത ആഗ്രഹങ്ങളും അപേക്ഷകളുമനുസരിച്ചാണോ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്? കേവലം അതും ഇതും തരണമേ എന്നുള്ള അപേക്ഷകളാണു പ്രാർത്ഥന എന്നുള്ള ചിന്താക്കുഴപ്പം മൂലം ഉൽകൃഷ്ടപ്രാർത്ഥനകളാകുന്ന ചിറകുകൾ കൊണ്ടു പറന്നു ദൈവത്തെ സമീപിക്കുവാൻ പലർക്കും കഴിയുന്നില്ല. സായൂജ്യമാണു പ്രാർത്ഥനയുടെ അന്തമായി നാം കാണേണ്ടതു്. ഞാനും പിതാവും ഒന്നായിരിക്കുന്ന പ്രകാരം നിങ്ങളും ആകേണ്ടതിനു് എന്നു ക്രിസ്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരമുള്ള അവസ്ഥയിലെത്തുക എന്നതായിരിക്കണം നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം.

യഹോവ എന്റെ ഇടയനാകുന്നു, എനിക്കു മുട്ടുണ്ടാകയില്ല; പച്ചയായ പുൽപ്പുറങ്ങളിൽ അവൻ എന്നെ കിടത്തുന്നു; എന്നുള്ള ദാവീദിന്റെ പാട്ടു് പ്രാർത്ഥനയേ സംബന്ധിച്ചുള്ള ശ്രേഷ്ഠമായ ആശയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും നൽകണമേ എന്നു ദാവീദു പറയുന്നതായി കാണുന്നില്ല. തന്നെ പരിപാലിക്കുന്ന ഇടയനാണു ദൈവം എന്നും തനിക്കു മുട്ടുണ്ടാകയില്ലെന്നും പച്ചയായ പുൽപ്പുറങ്ങളിൽ തന്നെ കിടത്തുമെന്നുമുള്ള ഉറപ്പു് ദാവീദിനുണ്ടു്. നമ്മെ പരിപാലിക്കുന്നവനും നമുക്കുവേണ്ടി കരുതുന്നവനും നാം വഴിതെറ്റിപ്പോയാലും നമ്മെ തേടിപ്പിടിച്ചു രക്ഷിക്കുന്നവനുമായ ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചു്, ദാവീദിനുണ്ടായിരുന്ന അഖണ്ഡമായ വിശ്വാസംപോലെ, നമുക്കും ഒരുറപ്പുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ നിലവാരത്തിലേക്കു നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന ഉയരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്നും നാം പ്രാർത്ഥനയുടെ താണ പടിയിൽ മാത്രമാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നയെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിക്കരുതു്. നാം ചോദിക്കുന്നതെല്ലാം നൽകുന്നവനല്ല ദൈവം. എന്തുകൊണ്ടു്! നാം ചോദിക്കുന്നതെല്ലാം നമുക്കു നൽകിയാൽ അതു സ്വയം കൃതാനർത്ഥമായിത്തീരും.

ഒരിക്കൽ ഒരു സന്യാസി തന്റെ ആശ്രമത്തിനടുത്തു് ഒരു ഒലിവുതൈ നട്ടു. അതു വളർന്നുവന്നു് അതിന്റെ ഫലത്തിൽ നിന്നു് എണ്ണ എടുത്തു ആശ്രമത്തിൽ വിളക്കുകത്തിക്കാമെന്നും മററും ആശിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ആ തൈമരം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. അതു് മഞ്ഞുകൊണ്ടു് മരച്ചുപോകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ട സൂര്യപ്രകാശവും വെയിലും നൽകണമേ എന്നു് ആ സന്യാസി ഒരിക്കൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഈശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന കേട്ടു് ഉഗ്രമായ വെയിൽ നൽകി. അപ്പോൾ ആ ഒലിവുതൈ വാടിക്കരിഞ്ഞുപോകുമെന്ന മട്ടായി. കോരിനനയ്ക്കാൻ വെള്ളവുമില്ലെന്നായി. ഈശ്വരാ! നല്ല ഒരു മഴ പെയ്യിക്കണേ എന്നായിരുന്നു സന്യാസിയുടെ പിന്നീടുള്ള പ്രാർത്ഥന. ദൈവം ആ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഉത്തരമരുളി. ഘോരമായ ഒരു പേമാരി അയച്ചുകൊടുത്തു. പെട്ടെന്നു് ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞുവന്ന മലവെള്ളപ്പാച്ചിൽ ആ ഒലിവുതൈ വേരോടെ പിഴുതെടുത്തുകൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. ഭഗ്നാശനായിത്തീർന്ന ആ സന്യാസി മറെറാരു സന്യാസിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ഇരുണ്ടു തഴച്ചു വളരുന്ന ഒരു ഒലിവുവൃക്ഷം നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു് ഈ മരം എങ്ങനെയാണു് ഇതുപോലെ വളർത്താൻ സാധിച്ചതെന്നു് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. താൻ നട്ട ഒലിവുതൈയ്ക്കു പററിയ വിനാശത്തെക്കുറിച്ചും ആ സന്യാസി വിവരിച്ചുപറയുകയുണ്ടായി. മറേറ സന്യാസി പ്രതിവചിച്ചതു് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു:—"ജഗന്നിയന്താവു, നമുക്കു വേണ്ട മഴയും മഞ്ഞും വെയിലും നൽകിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ഭാവപ്പകർച്ചകളിലോ നമുക്കു നേരിടുന്ന പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളിലോ നമ്മുടെ മനസ്സു ചഞ്ചലിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. നമുക്കു വേണ്ടി കരുതുന്നവനായ ദൈവത്തിൽ കുലുക്കം കൂടാത്ത വിശ്വാസമുള്ളവനായിത്തീർന്നാൽ സകല ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങളും അതിനു പുറകെ വന്നുകൊള്ളും."

ഈ സത്യം ഗ്രഹിച്ചപ്പോളാണു തന്റെ മൗഢ്യത്തെക്കുറിച്ചു് ആ സന്യാസിക്കു ബോദ്ധ്യമായതു്. പലരുടെയും പ്രാർത്ഥനകൾ പ്രസ്തുത സന്യാസിയുടേതുപോലെയാണു്. നമുക്കു് അതും ഇതും തരണമേ എന്നു പറയുമ്പോൾ തരുന്ന ഒരാളായിട്ടല്ല, നമുക്കു വേണ്ടതെല്ലാം യഥാസമയം തരുന്ന ഒരു പിതാവായി ദൈവത്തെ കാണുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉന്നത നിലവാരം എന്താണെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയൂ.

കാറിന്റെ പുറകിൽ മുട്ടുകൈയ്ക്കു് ഉപയോഗിക്കാനായി വച്ചിരിക്കുന്ന സ്പെയർ ടയർ പോലെയാണു പലരുടെയും പ്രാർത്ഥനകൾ എന്നു് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഏതെങ്കിലും രോഗമൊ ദുഃഖമോ വിഷമസാഹചര്യങ്ങളോ നേരിടുമ്പോൾ അതിനപ്പുറം കടക്കുവാനുള്ള ഉപാധിയായി—സ്പെയർടയറായി—മാത്രം പ്രാർത്ഥനയെ ഉപയോഗിക്കുന്നവർ പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ബാലപാഠം മാത്രം പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരാണു്. ദൈവത്തോടുള്ള സായൂജ്യമാണു സാക്ഷാൽ പ്രാർത്ഥന എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾമാത്രമെ യഹോവ എന്റെ ഇടയനാകുന്നു, എനിക്കു മുട്ടുണ്ടാകയില്ല എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ കഴിയൂ.

അദ്ദേഹത്തെ നിഷേധിക്കാനാണു് ഭാവമെന്നിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ പ്രയാസങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വളരെയെറെ വലുതായിരിക്കും—നിങ്ങളുടെ സർവ്വസ്വവും മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വസ്വവും നിങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെടും.

ചർച്ച് വീക്ക്ലി വരിസംഖ്യ

ഒരു വർഷത്തേക്കു്	രൂ.	6	0	0
ആറു മാസത്തേക്കു്		3	0	0
ഒറ്റപ്രതിക്കു്		0	2	0

വാരപഞ്ചാംഗം

	ഏപ്രിൽ	മീനം
ഞായർ	12	30
തിങ്കൾ	13	1
ചൊവ്വാ	14	2
ബുധൻ	15	3
വ്യാഴം	16	4
വെള്ളി	17	5
ശനി	18	6

Thought for the Week

A little thought will show you how vastly your own happiness depends on the way other people bear themselves towards to you. Turn the idea around, and remember that just so much are you adding to the pleasure or the misery of other people's days.

G. S. Merriam.

THE CHURCH WEEKLY

മെത്രാപ്പോലീത്താ തെരഞ്ഞെടുപ്പു രീതി

ശ്രീ. ഇ. പി. മാത്യു ബി. എ. ബി. എൽ. സഭാചന്ദ്രികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനം ഞങ്ങൾ അന്യത്ര ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരസുറിയാനി സഭയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താസ്ഥാനത്തേക്കു അവരോധിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു സംബന്ധിച്ച് അവശ്യം നൽകപ്പെടേണ്ട പ്രാധാന്യം പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വമായ കാത്തിരിപ്പിനു് നൽകപ്പെടുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് സുറിയാനി സമുദായത്തിലെ പ്രസിദ്ധ നേതാവായിരുന്ന പരേതനായ ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ പുത്രനായ ശ്രീ. മാത്യു പരിതപിക്കുന്നതു്. സാമൂഹ്യമായ തീരുമാനങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട സ്ഥാനത്തെപ്പററി സ്ഥായിയായ ചില ധാരണകളും നടപടി രീതികളും പല കാര്യങ്ങളിൽ എന്നപോലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണെന്നുള്ളതു ആരും വിസംവദിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മെത്രാൻപദമെന്നുള്ളതു് സഭയിൽ പരമമായ പല അധികാരങ്ങളും സ്വാധീനങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്ന ഒരു മഹൽസ്ഥാനമാണ്. ആ പദവികൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പല കണക്കുകൂട്ടലുകളും ഉദ്ദേശങ്ങളും, പദ്ധതികളും സമുദായത്തിൽ സ്വാധീനമുള്ളവർക്കു സാധാരണ ജനിക്കുക പതിവാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ഉദ്ദേശസാഫല്യങ്ങൾക്കു ഈ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെ വിനിയോഗിക്കുവാനുള്ള തൃഷ്ണയിൽനിന്നും പരീക്ഷകളിൽനിന്നും മുക്തി പ്രാപിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മാത്രമെ കഴിവുള്ളൂ. ദൈവഹിതത്തിനു സ്വയം വിധേയമാക്കുവാനുള്ള വിനയവും, ആശ്രയവും മറ്റൊരുവിധത്തിലും ലഭിക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ജൂഡാസ് ഇസ്കാറിയോത്തിനു പകരം ഒരു അപ്പോസ്തോലനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ സ്വീകരിച്ച പരിപാടിതന്നെ നമ്മുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലും മാതൃകയായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു മി. മാത്യു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതി ക്രമോന്നതമായി പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പല സഭകളും അംഗീകരിച്ചു നടപ്പിലാക്കിയിരിക്കുന്നതാണെന്നും നാം സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ മെത്രാൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു സ്ഥാനം കൊടുത്തതിന്റെ ഫലം കാണിക്കുവാൻ സുറിയാനിസഭാചരിത്രത്തിൽനിന്നു് രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ മി. മാത്യു എടുത്തു കാണിക്കുന്നതു നിർഭാഗ്യകരമായിപ്പോയെന്നു് പറയാതിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം തെരഞ്ഞെടുത്തവർ നടത്തിയ കേസ്സെല്ലാം വിജയിച്ചെന്നും, അല്ലാത്തവർ നടത്തിയ കേസ്സെല്ലാം അവതാളത്തിലായെന്നുമുള്ള നിഗമനം ആദ്ധ്യാത്മികദൃഷ്ട്യാ വളരെ വളരെ അപലപനീയമാണെന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ ഖേദമുണ്ടു്. പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം തെരഞ്ഞെടുത്തവർ കേസ്സു നടത്തിപ്പിലും ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കാത്ത മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഒരു കേസ്സു വിജയത്തെക്കാൾ വിജയപ്രദമെന്നു് നാം ധരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ വിജയമെന്തെന്നും, പരാജയമെന്തെന്നും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ശക്തി നമ്മിൽനിന്നുപോകും. "ദൈവപുത്രനാണെങ്കിൽ അവൻ സ്വയം രക്ഷിക്കട്ടെ" എന്നു് ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനായ ക്രിസ്തുവിനെ അവിശ്വാസികൾ ആക്ഷേപിച്ചു. ആ വെല്ലുവിളി സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവു സ്വീകരിക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ടു് യേശുക്രിസ്തു പരാജയമടഞ്ഞതായി പ്രേക്ഷകർ കരുതി. എന്നാൽ ഉയർത്തെഴുന്നേററ ക്രിസ്തു ആ ചരിത്രം മാററി എഴുതി. കേസ്സു നടത്തിയാൽ കള്ളവും കൈക്കൂലിയും എല്ലാം മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ വരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് എന്തു നഷ്ടപ്പെട്ടാലും കേസ്സു വേണ്ടെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ കേസ്സു നടത്തിയാൽ പീലാത്തോസിന്റെ മുമ്പിൽ വിസ്തരിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു; കേസ്സു പരാജയത്തെ ഭയന്നു് ചില അടവുകളും സ്വാധീനങ്ങളും പ്രയോഗിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടുകയില്ലെന്നോയുള്ള നിഷ്ഠ പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം തെരഞ്ഞെടുത്തവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നുവെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യാശാപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികപ്രചോദനം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. മി. മാത്യു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച കേസ്സു വിജയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും അവയ്ക്കു പ്രയോഗിച്ച സ്വാധീനങ്ങളെപ്പററിയും പല കഥകളും ഇന്നും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നവയാണു. അങ്ങനെയുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ലക്ഷ്യം എത്രതന്നെ പരിശുദ്ധമായാലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടരുതെന്നാണ് സഭാനാഥനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളിലും ജീവിതത്തിലും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു്. ഒരു ജെസ്യൂററ് വൈദികൻ ധർമ്മശാസ്ത്രത്തെപ്പററി ക്ലാസ്സുകൾ നടത്തിയപ്പോൾ പരീക്ഷയിൽ നോക്കി എഴുതുന്നതു് പാപമായി ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും, പിടിച്ചുപോയാൽ അതിന്റെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കയെ വേണ്ടുയെന്നും, നോക്കി എഴുതുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു വിദ്യാർത്ഥി പാസ്സാകാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നും., ആ നല്ല ഉദ്ദേശം മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ഗർഹണീയമായ വശത്തെ ലഘൂകരിക്കുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചതായി ഓർക്കുന്നു. ലക്ഷ്യം മാർഗ്ഗത്തെ പാവനമാക്കുന്നു (End justifies the means) വെന്നുള്ള ചിന്ത അക്രൈസ്തവമാണെന്നും, ഫലം നൽകുന്ന ദൈവം മാർഗ്ഗത്തിന്റെ പാവനതയെപ്പററിയാണ് കൂടുതൽ നമ്മിൽ നിന്നു ആശിക്കുന്നതെന്നും, മാർഗ്ഗത്തിന്റെ വിജയമാണ് ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിജയമെന്നും നമ്മുടെ പ്രതിദിനപ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടാതെ നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ നിലപാടു പുരോഗമിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല. ഏതായാലും അതിപ്രധാനമായ ഒരു സഭാകർത്തവ്യത്തെയാണ് മി. മാത്യു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. ആ സംഗതിയിൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ അവഗാഢമായ ശ്രദ്ധ പതിയുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

പരേതനായ ഫാദർ ററി. ഐ ജോസഫ് അവർകൾ

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയിലെ പ്രമുഖ വൈ

ദികശ്രേഷ്ഠന്മാരിൽ ഒരാളായ റവ. ഫാദർ റ്റി. ഐ. ജോസഫ് എം.എ. ബി. ഡി. കുന്നൂരിലുള്ള സ്വഭവനത്തിൽവച്ചു ഇക്കഴിഞ്ഞ ബുധനാഴ്ച വെളുപ്പിനു നിര്യാതനായ വിവരം വളരെ ഖേദകരമായ ഒരു വാർത്തയാണ്. അനന്യസുലഭമായ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും ശിക്ഷണബോധവും തികഞ്ഞ ഒരു മാതൃകാവൈദികനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കോഴഞ്ചേരിയിൽ പ്രസിദ്ധമായ തേവർവേലിൽ കുടുംബാംഗമായ അദ്ദേഹം ബി. എ.ബിരുദം കരസ്ഥമാക്കിയശേഷം ആദ്യം എം. ജി. എം. ഹൈസ്കൂളിലും പിന്നീട് എം. ഡി. സിമ്മനാരി ഹൈസ്കൂളിലും ഒരു സഹായാദ്ധ്യാപകനായി പൊതുജീവിതം ആരംഭിച്ചു. ശിക്ഷണനിഷ്ഠയും സ്വഭാവദാർഢ്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു മാതൃകാ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ബോർഡിംഗ് ഭാരവാഹിത്വം വഹിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം അന്യാദൃശമായ ഭരണപാടവവും നയവിശേഷവും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. അന്ന് മെത്രാൻപദത്തിനു് നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തിരുന്ന ഒരാളായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ വലിയ മാർജോസഫ് ദീവന്ന്യാസോസിനെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് സ്നേഹിതവർഗ്ഗം അദ്ദേഹത്തെ "വലിയമാർ" എന്നു വിളിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. സുറിയാനിസഭാ മാനേജിംഗ്കമ്മററി മെംബറായിരുന്ന ജോസഫ് ശെമ്മാശനിൽ അഭിപ്രായധീരതയും വഴങ്ങാത്ത മനോസ്ഥൈര്യവും വിളങ്ങിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം മെത്രാൻപദത്തെ കാംക്ഷിക്കാതെ വിവാഹജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും പിന്നീട് അമേരിക്കയിൽ പോയി എം.എ.ബി.ഡി. ബിരുദം കരസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്തു. അമേരിക്കയിൽനിന്നു തിരിച്ചു വന്നശേഷം അദ്ദേഹം സിംഗപ്പൂരിൽ വൈദികനായി പോകുകയും പിന്നീട് ഇൻഡ്യയിൽതന്നെ മലങ്കരസ്സു പുറമെ പല ഇടവകകളിലും പ്രശംസ്യമായ രീതിയിൽ വികാരിസ്ഥാനം വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബോംബെയിൽ വികാരിയായിരുന്നപ്പോഴാണ് അവിടത്തെ പള്ളിസ്ഥാപനത്തിൽ ഉത്സാഹപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനം നടന്നതു്. പള്ളിപണി പൂർത്തിയാകുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം ആരോഗ്യപരമായ കാരണങ്ങളാൽ ബോംബെ വിടേണ്ടിവന്നു. രോഗത്തിനു അല്പം ശമനം കണ്ടശേഷം കോയമ്പത്തൂർ പള്ളിയുടെ വികാരിപദം അദ്ദേഹം ഭരമേററു. തടാകം ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചു വൈദികപഠനം നടത്തുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു അന്നു് അദ്ദേഹം ക്ലാസ്സുകൾ എടുത്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് ആരോഗ്യം വീണ്ടും ലബ്ധമായി എന്നു വിചാരിച്ച ഒരു സന്ദർഭത്തിലാണ് വീണ്ടും ഗൗരവമായ കരൾ കാൻസർ രോഗവിധേയനായി അദ്ദേഹം വെല്ലൂർ ആശുപത്രിയെ അഭയം പ്രാപിച്ചതു്. അവിടെ ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കുശേഷം വിശ്രമാർത്ഥം ലേഡിഡോക്ടർ ആയ സ്വപത്നിയോടും ഏക സന്താനമായ പുത്രിയോടുംകൂടി കുന്നൂരിൽ താമസിച്ചുവരവെ വീണ്ടും രോഗം വർദ്ധിക്കുകയും ഈയാഴ്ച നിര്യാതനാവുകയുമാണ് ചെയ്തതു്. ഏതു കാര്യം ഭരമേററാലും അതു് കർത്തവ്യബോധത്തോടുകൂടി നിർവഹിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന നിഷ്ഠയും പെരുമാററവിശേഷവും അദ്ദേഹവുമായി ഇടപെട്ടിരുന്നവരുടെയെല്ലാം ആദരവ് സമാർജ്ജിച്ചിരുന്നു. മാതൃകായോഗ്യനായ ഈ പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠന്റെ വിയോഗത്തിൽ പരിതപിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളോടു അനുശോചിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

ക്രൂശിൽനിന്നും സർവാധിപതിയായി വാഴുന്ന കർത്താവ്

(എം. റ്റി.)

ഞാനോ ഭൂമിയിൽ നിന്നു ഉയർത്തപ്പെട്ടാൽ എല്ലാവരേയും എങ്കലേക്കു ആകർഷിക്കും. (വി.യോഹ:32)

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ക്രൂശാരോഹണവും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പും പ്രത്യേകമായി നമ്മുടെശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സമയമാണല്ലോ ഇതു്. ക്രൂശുമരണത്തിന്റെ അതിവേദനയും അപമാനവും ത്യാഗപൂർണ്ണമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രകാശവും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിൽ ശക്തിയും നമുക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കഷ്ടാനുഭവയാഴ്ചയിൽ നമ്മെ ഭരിക്കുന്ന ചിന്താഗതികളും വികാരങ്ങളും ഉയിർപ്പുപെരുനാളിന്റെ ആഘോഷങ്ങളുടെയും ആഹ്ലാദത്തിന്റെയും ഇടയിൽ അസ്തമിച്ചുപോകുക സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ നിരന്തരപ്രചോദനം നൽകത്തക്കവണ്ണം പ്രതിദിനജീവിതത്തിൽ നിലനിൽക്കേണ്ടതായ ഒരു അനുഭവയാഥാർത്ഥ്യമാണ് ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനും ഉയിർത്തെഴുന്നേററവനുമായ ക്രിസ്തു എന്നു നാം ഓർക്കണം. "ഞാൻ ഭൂമിയിൽ നിന്നു് ഉയർത്തപ്പെട്ടാൽ എല്ലാവരേയും എങ്കലേക്കു ആകർഷിക്കും" എന്നാണ് കർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തു നിസ്സഹായനും പരാജിതനുമായി നിൽക്കുന്ന കാഴ്ചയല്ല ഇന്നു നാം കാണുന്നതു്. അജയ്യമായ ശക്തിയോടു കൂടി ഉയിർത്തെഴുന്നേററു ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചുകൊണ്ട് സമസ്തലോകത്തിനും വേണ്ടി തന്റെ രക്ഷണ്യമായ വ്യാപാരം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ക്രിസ്തുവാണ് നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതു്. ഇന്നു ക്രൂശു നഗ്നമാണ്. അതിന്റെ സന്ദേശം ഉയിർത്തെഴുന്നേററ ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു തന്റെ സ്നേഹവും സ്വയത്യാഗവും കൊണ്ട് അതിന്റെ ശാപത്തെ അനുഗ്രഹമായി മാററുകയും അതിനെ രക്ഷയുടെ ആയുധമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതാണ്. തന്നെ സംസ്കരിച്ച കബറിടം ഇന്നു ശൂന്യമാണ്. അതു നിത്യജീവനിലേക്കുള്ള കവാടമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിൽ നിന്നും അന്യമായി ക്രൂശിനെ വീക്ഷിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. രക്ഷണ്യമായ ഒരു പ്രവർത്തിയുടെ രണ്ടു വശങ്ങളായി അവ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇന്നു കർത്താവിനെ ക്രൂശിൽ നാം കാണുന്നെങ്കിൽ ക്രൂശിൽ നിന്നു രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നവനായിട്ടാണ് താൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ക്രൂശു തന്റെ സിംഹാസനമാണ്. തന്റെ സ്നേഹവചസ്സുകളും ത്യാഗസന്ദേശവും അവിടെ മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നു. എങ്ങനെയാണ് ക്രിസ്തു ഇപ്പോഴും ക്രൂശിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നതു്?

1. ക്രൂശിൽനാം ദർശിക്കുന്നസർവാധിപത്യം ഒരു പുതിയ രീതിയിലുള്ളതാണ്. കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരൻ" എന്നുള്ള ലൗകികപ്രമാണത്തെ എന്നേക്കുമായി നശിപ്പിച്ചതു ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശുമരണമാണ്. അധികാരത്തിന്റെ പദവി സേവനത്തിലാണു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്നു് ആ സംഭവം വ്യക്തമാക്കി. സ്നേഹിതർക്കു വേണ്ടി സദാ സ്വയം അർപ്പിക്കുകയും മരണത്തിലൂടെ ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ക്രിസ്തുവാണു ക്രൂശിൽനിന്നു ഭരണം നടത്തുന്നതു്.

2. ക്രൂശിന്റെ സർവ്വാധിപത്യം സാർവ്വത്രികമാണ്. അതിന്റെ സ്വാധീനശക്തി എല്ലാ കാലത്തും എല്ലാ ദേശത്തും എല്ലാ തരത്തിലുമുള്ള ആളുകളെയും ആശ്ലേഷിക്കുവാനും ആകർഷിക്കുവാനും പര്യാപ്തമാണ്. അതിന്റെ സ്നേഹസന്ദേശം എല്ലാവരുടെയും സ്നേഹത്തെ പ്രത്യുത്തരമായി ക്ഷണിക്കുകയും സേവനത്തെ അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതു വിഷമത്തിനും ഉതകുന്ന സാന്ത്വനവാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുവാൻ അതിനു കഴിവുണ്ട്. സ്വയാധിഷ്ഠിതമായ അവകാശവാദത്തിന്റെ മാത്സര്യമനോഭാവത്തെ നീക്കി സ്വയവിസ്മൃതിയോടു കൂടിയ ആത്മസമർപ്പണത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് അതു മനുഷ്യനെ വഴി നടത്തുന്നു.

3. ക്രൂശിന്റെ ആധിപത്യം ലോകത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ മുഴുവനും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണ്. ലോകത്തിന്മേൽ ജയം നേടിയവനായ കർത്താവിന്റെ ശക്തിയാണ് ക്രൂശിൽനിന്നു നിർഗ്ഗമിക്കുന്നത്. അതു ഭാവിയെ മാത്രം സംബന്ധിച്ച ഒന്നല്ല; വർത്തമാനകാലത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണ്. "നിന്റെ രാജ്യം വരേണമേ" എന്നു നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ വരുവാനുള്ള രാജ്യത്തിന്റെ രാജാവു തന്റെ സകല പ്രാഭവത്തോടുംകൂടി ഇപ്പോൾ തന്നെ നമ്മുടെ മദ്ധ്യേ സന്നിഹിതനാണ്.

4. ക്രൂശു മനുഷ്യർക്കു വേണ്ടിയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. "എന്നെ കണ്ടവൻ പിതാവിനെ കണ്ടിരിക്കുന്നു." ക്രൂശിന്റെ സർവ്വാധിപത്യം സ്നേഹത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യമാണ്. ക്രൂശിന്റെ വിജയം സ്നേഹത്തിന്റെ വിജയവുമാണ്. എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി ക്രിസ്തു നേടിയ വിജയം നാം ക്രമേണ ആസ്വദിക്കുകയും സ്വായത്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കഷ്ടമനുഭവിക്കുന്ന ദൈവപുത്രന്റെ ദർശനമാണു പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ വളർച്ചയെ ആദർശമായി നിലകൊള്ളുന്നത്. എന്നാൽ ആദർശം മാത്രം മതിയാകയില്ല. ആദർശത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിനു് ആന്തരീയശക്തി അത്യാവശ്യമാണ്. ക്രൂശിൽ നിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന വ്യക്തിഗതമായ സ്നേഹം ആ ശക്തി മനുഷ്യനു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഹൃദയത്തെ ചലിപ്പിക്കുവാനും ആകർഷിക്കുവാനുമുള്ള ശക്തി തത്വജ്ഞാനത്തിനില്ല. എന്നാൽ തത്വത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണം ഒരു ജീവിതത്തിൽ ദർശിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ താനെ ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യക്തിഗതമായ സ്നേഹം നമ്മുടെ സ്നേഹത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു.

5. ക്രൂശിന്റെ സർവ്വാധിപത്യം ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ കൂടെയാണ് വ്യാപരിക്കുന്നത്. ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവുമായുള്ള ഐക്യത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യജീവിതത്തിൽ നാം ഭാഗഭാക്കാകുന്നു. ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തും നിലയിലും ക്രൂശിൽനിന്നു ഭരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കേണ്ടതാണ്. ഓരോക്രിസ്ത്യാനിയും ക്രൂശിലെ സ്നേഹത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകനായിട്ടാണ് വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കഷ്ടാനുഭവങ്ങളിൽ കൂടി കർത്താവിന്റെ സ്നേഹത്തിനും അജയ്യമായ ശക്തിക്കും സന്തോഷത്തിനും സമാധാനത്തിനും സാക്ഷ്യംവഹിക്കേണ്ടവനാണ് അവൻ.

6. ക്രൂശിന്റെ ആധിപത്യം ഏറ്റവും ഫലോൽപാദകമാണ്. പ്രയാസങ്ങളും പരാജയങ്ങളും പലപ്പോഴും നമ്മെ നിരാശാഭരിതരാക്കിത്തീർത്തേക്കാം. അപ്പോസ്തോലന്മാർപോലും സംശയങ്ങൾക്കും നിരാശയ്ക്കും വിധേയരായി. എന്നാൽ അവയിൽ കൂടിയെല്ലാം സർവ്വശക്തനായ കർത്താവു പ്രവർത്തിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായി കാത്തുനിൽക്കുന്നു. അന്ത്യവിജയം അവന്റേതാണ്. അവന്റെ ശക്തിക്കു കീഴടങ്ങാത്തതായി യാതൊരു ശക്തിയുമില്ല. അവൻ കഷ്ടതയിൽ കൂടി അനുസരണം പഠിച്ചതു പോലെ നാമും പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനുള്ള അവസരങ്ങൾ നാം സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കണം. "സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും ഉള്ള സർവ്വ അധികാരവും എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു." "കണ്ടാലും ഞാൻ എല്ലായ്പോഴും ലോകാവസാനത്തോളം തന്നെ, നിങ്ങളോടു കൂടെ ഉണ്ട്." "ധൈര്യമായിരിപ്പിൻ; ഞാൻ ലോകത്തെ ജയിച്ചിരിക്കുന്നു." ക്രൂശിൽനിന്നും സർവ്വാധിപതിയായി വാഴുന്ന കർത്താവിന്റെ നിരന്തരസാന്നിദ്ധ്യവും ശക്തിയും നമുക്കു വർദ്ധമാനമായി അനുഭവപ്പെടട്ടെ.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ. 1. ശമുവേൽ. 17. 17–24.

ഈ ഭാഗത്തു് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ സർവ്വപ്രധാനമായി ആകർഷിക്കുന്ന മൂന്നു പേരെയാണു് നാം കാണുന്നതു്. ഫെലിസ്ത്യ മല്ലനായ ഗോലിയാത്തും, ഇസ്രായേൽ രാജാവായ ശൗലും, യൗവ്വനത്തിലേക്കു് കാലൂന്നിത്തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള ദാവീദും തന്നെ. വീരയോദ്ധാവായിരുന്ന ശൗൽപോലും ഭയപ്പെട്ട ഗോലിയാത്തിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാനുള്ള ധൈര്യവും വിശ്വാസവും ദാവീദിനു് എവിടെനിന്നു കിട്ടി? ഏകാന്തതയിലുള്ള ദൈവസംസർഗ്ഗംമൂലം ലഭിച്ചതായിരുന്നു അവ രണ്ടും. വിശുദ്ധവും വിജയകരവുമായ ഒരു ജീവിതത്തിനു വിശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതം ആവശ്യമാണു്. അതിനു ദൈവസംസർഗ്ഗം അല്ലാതെ എളുപ്പവഴികളൊന്നുമില്ല. ഏകാന്തതയിൽ അദ്ദേഹം നേരിട്ട പരീക്ഷകൾ അവശ്യമായ പരിശീലനം നൽകിയെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഏകാന്തതയിൽ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന പരീക്ഷകൾ ബഹുലങ്ങളാണെന്നാണു് പരിശുദ്ധന്മാരുടെ അനുഭവം സാക്ഷിക്കുന്നതു്. അവയോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദൈനംദിനജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിനു മാറ്റുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു. ദൈനംദിനജീവിതം പരാജയമെങ്കിൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരുവനെക്കൊണ്ടു മഹൽകാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുവാൻ സദ്ധ്യമല്ല. "അല്പത്തിൽ വിശ്വസ്തൻ അധികത്തിലും വിശ്വസ്തൻ" ജീവിതത്തിൻെറ വിവിധവശങ്ങളെ ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു സത്യമത്രേ ഇതു്.

ചൊവ്വാ, 1. ശമൂ. 17. 25–37.

പട്ടാളപാളയത്തിലെത്തിയ ദാവീദു് ദർശിച്ചതു് ഗോലിയാത്തിൻെറ വെല്ലുവിളിയിൽ ഭയവിധേയരായ ഒരു സമൂഹത്തെ ആയിരുന്നു. കാര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം നടത്തിയ അന്വേഷണങ്ങൾ സ്വസഹോദരനിൽ നിന്നു് ആക്ഷേപം നേരിടുന്നതിനാണു് പര്യാപ്തമായതു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടൊന്നും ദാവീദു് ക്ഷുഭിതനാകുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചു് ശാന്തമായി കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചറിയുന്നതിനു അദ്ദേഹം ജാഗ്രത കാണിച്ചു കാണുന്നു. അസൂയയിൽനിന്നു് നിർഗ്ഗമിക്കുന്ന ആക്ഷേപവാക്കുകളെ വിനയപൂർവ്വം സഹിക്കുവാനും, ക്ഷമാപൂർവ്വം കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുവാനുമുള്ള ശക്തി ദാവീദിനുണ്ടായിരുന്നു. ആക്ഷേപങ്ങളെ വിനയപൂർവ്വം സഹിപ്പാനുള്ള കഴിവു് ശക്തിയുടെ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നുമുള്ളതിനു തെളിവു് അനന്തര സംഭവങ്ങൾ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ടു്.

സാധാരണ ബുദ്ധിയിൽ അപകടസമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു യത്നത്തിലാണു് ദാവീദു് പ്രവേശിച്ചതു്. ഒരു വലിയ മല്ലനെ ആയുധസഹായം കൂടാതെ ജയിക്കാമെന്നു് ചിന്തിക്കുന്നതു് കേവലം ഭോഷത്വമല്ലേ! ദൈവേഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ഒരു കാര്യം സാധിക്കുന്നതിനു ദൈവേഷ്ടാനുസരണമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കൂടെ സ്വീകരിപ്പാൻ കർത്തവ്യമുണ്ടു് എന്നു് ഈ അവസരത്തിൽ നാം സ്മരിക്കണം. ലോകജ്ഞാനത്തിലുള്ള നമ്മുടെ ആശ്രയം അപ്രതീക്ഷിതമായ പല വിജയങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനു കാരണമാകാറുണ്ടു്.

ബുധൻ. 1. ശമൂ. 17. 38–54.

ഗോലിയാത്തുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധനായി മുമ്പോട്ടു പോകുന്ന ദാവീദിനെ നാം ഒന്നു കാണേണ്ടതാണു്. ഭയമില്ല, സംശയമില്ല, സങ്കോചമില്ല. അവയോടൊപ്പം യഹോവയുടെ നാമത്തിൽ ശത്രുവിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു എന്ന ബോധം അദ്ദേഹത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ദൈവത്തിൻെറ നാമത്തിൽ—ദൈവത്തിൻെറ ഇഷ്ടപ്രകാരം കാര്യം ചെയ്യുന്നു എന്നബോധം എത്ര വലിയ ശക്തി ഒരുവനു നൽകുന്നു എന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടു് മാത്രമേ അറിയുവാൻ കഴികയുള്ളു. എന്നാൽ അതിനു മററു ചില കാര്യങ്ങൾ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളായി ശേഷിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്വാർത്ഥരഹിതമായ ഉദ്ദേശം, ദൈവത്തിനു താൻ അർഹിക്കുന്ന പ്രഥമസ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത, ലോകജ്ഞാനത്തിൽ ആശ്രയിക്കാതിരിക്കുന്ന പ്രകൃതം എന്നിവയാണു് അവയോരോന്നും. അങ്ങിനെയുള്ളവർ ആവശ്യമായി വന്നാൽ ഏകനായി നിന്നുപോലും ശത്രുവിനെ എതിരിട്ടും, ശാന്തമായും സമാധാനമായും കാര്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കും. അവനിൽ ഭയത്തിനു യാതൊരു സ്ഥാനവും കാണുകയില്ല. അജയ്യപരാക്രമി ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ലോകം, ജഡം, സാത്താൻ ഇവയെ ജയിക്കുന്ന ആ ശക്തി നമ്മുടെ വിശ്വാസം മാത്രമാണു്.

വ്യാഴം. 1. ശമൂ: 17: 55—18. 5.

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതവും അത്ഭുതകരവും എന്നു തോന്നിയേക്കാവുന്ന ചില സുഹൃൽബന്ധങ്ങളുണ്ടാകാറുണ്ടു്. ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ തമ്മിൽ യാതൊരു പൊരുത്തവുമില്ലായിരിക്കാമെങ്കിലും വ്യാഖ്യാനാതീതമായ വിധത്തിൽ അവർ പരസ്പരം സ്നേഹശൃംഖലയാൽ ബന്ധിതരായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളായിട്ടാണു ദാവീദും യോനാഥാനും അറിയപ്പെടുന്നതു്. രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചരിത്രത്തിൽ, പരസ്പരമുള്ള സ്നേഹബന്ധം നിമിത്തമായി ഇത്രമാത്രം മധുരസ്മരണകൾ അവശേഷിക്കുന്ന മററു രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമത്രേ. ഒരുവൻെറ സുഹൃത്തുക്കളേയും സുഹൃത്തുക്കളിൽ അവൻ ജനിപ്പിക്കുന്ന ബഹുമാനത്തേയും ആശ്രയിച്ചു് ഒരു മനുഷ്യൻെറ യഥാർത്ഥമാററു നിർണ്ണയിക്കാമെന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്. രാജപുത്രനായ യോനാഥാനു് ദാവീദിനോടു സ്നേഹവും ബഹുമാനവും തോന്നി എങ്കിൽ തത്തുല്യമായ ഏതെങ്കിലും വിശിഷ്ടഗുണം ദാവീദിൽ കണ്ടിരിക്കാമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളേയും അവരിൽ നാം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ബഹുമാനത്തേയും പററി അല്പമായി ചിന്തിച്ചു നോക്കുക.

വെള്ളി. സങ്കീ: 59.

ദാവീദിനെ വധിക്കുവാനായി ശൗൽ നിയോഗിച്ച ഒരു സംഘം ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭവനം വളഞ്ഞ അവസരത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു സങ്കീർത്തനമാണു് ഇതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ചതിപ്രയോഗം മൂലം തന്നെ വധിക്കുവാൻ ശൗൽ നടത്തിയ വിവിധ ശ്രമങ്ങളും അവയുടെ പരാജയവും അറിയാമായിരുന്ന ദാവീദു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ദൈവത്തിലുള്ള തൻെറ ശരണം വെളിവാക്കുന്ന ഈ സങ്കീർത്തനം എഴുതി എങ്കിൽ അതിൽ അസ്വാഭാവികത ഒന്നും ഇല്ല. ദൈവം തൻെറ ബലവും ഗോപുരവും ആണെന്നാണു് അദ്ദേഹം പാടുന്നതു്. ആന്തരികമായ ശക്തിയും ബാഹ്യമായ സംരക്ഷണവുമാണു ദാവീദു് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. തനിക്കു ചെയ്യുതീർക്കുവാനുള്ള വിപുലമായ ജോലിയും അതിനായി താൻ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതായ പ്രാതികൂല്യങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടു് പൗലൂസ് അപ്പൊസ്തലൻ ഇതേസ്വരത്തിൽ തന്നെ എഴുതുന്നു. "എന്നെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന ക്രിസ്തുവിൽ കൂടെ സർവ്വവും ചെയ്യുവാൻ എനിക്കു കഴിയും." ഏതു വിഷമഘട്ടത്തിലും ദൈവത്തെ മുറുകെ പിടിക്കുകയും തന്നിൽ ശരണം

അടുത്ത മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ.

(ഈ. വി. മാത്യു, കോട്ടയം.)

ഈ വിഷയം ഇപ്പോൾ മലങ്കരയിലുള്ള സത്യവിശ്വാസികളായ എല്ലാ സുറിയാനിക്കാരുടെയും ഗാഢമായ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിരിക്കയായിരിക്കണം. മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്താസ്ഥാനത്തേക്കു വരാവുന്നവരായി നമ്മുടെ സഭയിൽ ഇപ്പോൾ അഞ്ചു മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരാണല്ലൊ ഉള്ളതു്. ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരെയും അവരോധിക്കണമെന്നു അഭിപ്രായമുള്ളവർ അവരവരുടെ ഇടവകകളിലും വെളിക്കും ധാരാളം കാണും. അതിലേക്കു ആലോചനകളും പ്രചരണവേലകളും ഇപ്പോഴെ നടക്കുന്നുമുണ്ടായിരിക്കാം. രാഷ്ട്രീയതെരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരും സഭയുടെ തത്വങ്ങൾ ശരിക്കു അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവരുമായ സാമാന്യജനങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ വൈദികസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പും നിയമനവും ദൈവവിളിയനുസരിച്ചു് നടക്കേണ്ടതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി ആവക കാര്യങ്ങൾ ദൈവേഷ്ടത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നപക്ഷം നമുക്കു വളരെ ആശ്വാസമുണ്ടാകുന്നതാണു്. എന്നാൽ ദൈവം ചെയ്യാനുള്ളതു് നാം ചെയ്യുവാൻ മുതിരുന്നപക്ഷം ദൈവം പിൻവലിയുകയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി അപകടത്തിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്യും. "യഹോവാ ഭവനത്തെ പണിയാതെ ഇരുന്നാൽ അതിനെ പണിയുന്നവർ വൃഥാ അദ്ധ്വാനപ്പെടുന്നു." (സങ്കീ: 127: 1) വി: സഭ ഒരു ദൈവിക സ്ഥാപനവും അതിലെ ആചാര്യന്മാർ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെടുന്നവരുമാണെന്നു് നാം വിശ്വസിക്കുന്നസ്ഥിതിക്കു് അടുത്ത മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകാര്യത്തിൽ ആരും അത്ര വിഷമിക്കേണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല. അതേപ്പററി ആരും "വ്യാകുലപ്പെടുകയൊ സംസാരിക്കുകയൊ അരുതു്" (മത്താ: 6: 31) എന്നുമാണു് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. നാം ചെയ്യേണ്ടതു് ഇത്രയുമേയുള്ളു:— തക്കതായ ആളിനെ കാണിച്ചുതരുന്നതിനു നാം എല്ലാവരും മുട്ടിപ്പായി പ്രാർത്ഥിക്കണം. തെരഞ്ഞെടുപ്പിനായുള്ള പള്ളിപ്രതിപുരുഷയോഗം കൂടുമ്പോൾ യോഗാംഗങ്ങൾ വിനയപുരസ്സരം പ്രാർത്ഥനയോടു കൂടി വോട്ടുചെയ്യണം. വോട്ടുതന്നെ കൈ പൊക്കിയായിരിക്കരുതു്. കടലാസിൽ (ബാലററു) എഴുതിയായിരിക്കണം. വോട്ടിനുമുമ്പു് എപ്പോഴെങ്കിലുമൊ വോട്ടുസമയത്തൊ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടേണ്ട ആളിനെപ്പററി സഭാംഗങ്ങൾ ആരും തമ്മിൽ തമ്മിൽ യാതൊരാലോചനയും നടത്താതെ എല്ലാവരും പരിപൂർണ്ണ മൗനം ദീക്ഷിക്കണം. അവർ ദൈവവുമായിട്ടു ആലോചിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യാവു. വോട്ടുസമയത്തു് ജഡത്തോടും രക്തത്തോടും ആലോചിക്കാതെ തിരുസഭയുടെ നാഥനായ ദൈവം മനസ്സിൽ തോന്നിക്കുന്ന ആളിന്റെ പേരു വോട്ടുകടലാസിൽ എഴുതി നിർദ്ദിഷ്ടപെട്ടിയിൽ ഇട്ടേക്കണം. അപ്പോൾ ശരിയായ ആൾ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടും.

ചില പള്ളിക്കാർ ഇപ്പോഴെ യോഗങ്ങൾ കൂടി സ്ഥാനാർത്ഥികളെ നിർത്തുന്നതായും, പ്രചരണവേലകൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതായും അറിയുന്നു. അതു ലോകത്തിൽ പലയിടത്തും ഇപ്പോഴുള്ള (heterodox) ഹെററൊഡോക്സ് [അസത്യ] സഭക്കാരുടെ രീതിയാണു്. നാം അവരെ അനുകരിക്കുന്നപക്ഷം അതൊരു ശാപകാരണമായി തീരുമെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. തക്കയാളിനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന കാര്യം ദൈവത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്. കൂടാതെ നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരെപ്പററി സ്ഥാനാർത്ഥികളെന്നു് ഒരിക്കലും പറയരുതു്. അവരാരും സ്ഥാനത്തിനായി അർത്ഥിക്കുന്നില്ല; അർത്ഥിക്കയുമില്ല. അവരെ സ്ഥാനാർഹരെന്നു പറയുന്നതി

ളെപ്പട്ടകയും ചെയ്യുന്നവർ ദാവീദിനെപ്പോലെ ദൈവത്തിൽ ആനന്ദനൃത്തം ചെയ്യുകതന്നെ ചെയ്യും.

ശനി. I. ശമു: 20. 21—37.

ശൗലിനു് ദാവീദിനോടുണ്ടായ ശത്രുതയിൽ യോനാഥാൻ വളരെ ക്ലേശകരമായ ഒരു നിലയാണു് പാലിക്കേണ്ടി വന്നതു്. തന്റെ പിതാവിനു് അഹിതമായ യാതൊന്നും നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ പ്രവർത്തിക്കരുതു്. അതേസമയത്തു തന്റെ ആത്മസുഹൃത്തിനോടു വിശ്വസ്തനായിരിക്കുകയും ചെയ്യണം. എന്നാൽ പിതാവിന്റെ എതിർപ്പു് ഉണ്ടായിട്ടും യോനാഥാൻ തന്റെ സ്നേഹിതനോടു വിശ്വസ്തതയോടെ അന്ത്യം വരെ വർത്തിച്ചു എന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്. തെററിദ്ധാരണകളും പ്രിയജനങ്ങളുടെ ശത്രുത പോലും നേരിടേണ്ടി വന്നാലും യോനാഥാനെ പോലെ വിശ്വസ്തത പാലിക്കുന്നതിൽ നാം നിഷ്കർഷിക്കാറുണ്ടോ? പ്രത്യേകിച്ചു നമ്മുടെ സ്ഥാനത്തിനോ പ്രശസ്തിക്കോ ഭംഗം വരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പോലും വിശ്വസ്തരായിരിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ നില എന്താണു്? നമ്മുടെ വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ നമുക്കുള്ള നിലയെപ്പററി നാം അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ആ കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമായിരുന്നാൽ ത്യാഗപൂർവ്വം ഭവിഷ്യത്തുകളെ നാം നേരിടുമോ?

ൽ വിരോധമില്ലായിരിക്കാം. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തിലെ സ്ഥാനാർത്ഥികളല്ല എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം.

നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ പോലും തെരഞ്ഞെടുപ്പുകാര്യത്തിൽ കൂടിയാലോചന നടത്തരുതെന്നു വിനയപുരസ്സരം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. പള്ളിപ്രതിപുരുഷയോഗത്തിലൊ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിലൊ ഈ വിഷയം തീരുമാനത്തിനു വരുമ്പോൾ അവർ പരസ്പരം ആലോചിക്കാതെ പ്രാർത്ഥനയോടു കൂടി വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്തുകയേ ആകാവൂ.

നമ്മുടെ സഭയിലെപിതാക്കന്മാരാരും "സ്ഥാനാർത്ഥികളായി" നിൽക്കയില്ലെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ടു് അവർ വോട്ടുപിടിക്കാൻ നേരിട്ടൊ അല്ലാതെയൊ യാതൊരു ശ്രമവും ചെയ്യരുതെന്നു് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതുപോലെ തന്നെ ഏതെങ്കിലും പിതാവിനു ദൈവവിളിയുണ്ടായാൽ സ്വാർത്ഥോദ്ദേശത്തോടു കൂടി അതിനെ തിരസ്കരിക്കുന്നതും യോഗ്യമല്ല. ദൈവം വാഴ്ത്തിത്തരുന്ന അമുൽമുടി പൂർണ്ണമനസ്സോടെ ചൂടുകതന്നെവേണം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ വിനയം നിമിത്തം തനിക്കു അതിനു യോഗ്യതയില്ലെന്നു ഒരു പിതാവിനു തോന്നുന്നപക്ഷം പിൻവലിയുന്നതിൽ ആക്ഷേപമില്ലായിരിക്കാം. പരുമല കബറടങ്ങിയ ആ വിശുദ്ധ പിതാവിനോടു് സ്ഥാനമേൽക്കണമെന്നു് വി: പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസു ബാവാ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അയോഗ്യര, കാരണംപറഞ്ഞു കുറേനാൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറി നടന്നുവെന്നും ഒടുവിൽ ബാവായുടെ നിർബന്ധം ഹേതുവാലാണു് തലകുനിച്ചതെന്നും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. വേറെ ചില തിരുമേനിമാർ "സ്ഥാനാർത്ഥികളായി" നിന്നു സ്ഥാനം കൈക്കലാക്കുകയും താമസിയാതെ വി: സഭയിൽ നിന്നു ഇതരരായി തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതു് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ള ഒരു സാധനപാഠമാണു്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ വന്ദ്യപിതാക്കന്മാർ ഒരു കാര്യം ചെയ്താൽകൊള്ളാം. വി. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസുബാവാ മലങ്കരെ ഏഴു ഭദ്രാസന ഇടവകകൾ സ്ഥാപിച്ചു് എല്ലാ ഇടവകക്കും മേല്പട്ടക്കാരെ വാഴിക്കുകയും മത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാനേ നീക്കി പകരം പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേപ്പ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയെ മലങ്കരയ്ക്കു നിയമിക്കുകയും ചെയ്ത ശേഷം തിരിച്ചെഴുന്നെള്ളിയപ്പോൾ കല്പിച്ചതുപോലെ അന്നത്തെ പിതാക്കന്മാർ ഏഴു പേരും വെട്ടിക്കൽ ദയറായിൽ കൂടി നാല്പതു ദിവസത്തെ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിച്ചശേഷമാണു് അവർ ഭരണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരിക്കണം അവർ നടത്തിയ പഴയസിമ്മനാരിക്കേസു് മുതലായ വ്യവഹാരങ്ങൾ പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ടു വിജയപ്രദമായി അവസാനിക്കുകയും സഭയിൽ സമാധാനം കൈവരികയും ഭരണം പ്രയോജനകരമായി തീരുകയും ചെയ്തതു്. പിന്നീടു വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാച്ചനെ നീക്കിയ ശേഷം മാർ കൂറിലോസ് മെത്രാച്ചനും പുതിയരായി വാഴിക്കപ്പെട്ട മേല്പട്ടക്കാരും രംഗപ്രവേശം ചെയ്തപ്പോൾ അവർ ഇങ്ങനെ ഒരു നോമ്പു് എടുത്തതായി അറിവില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവർ തുടങ്ങിയ വ്യവഹാരം മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ നാല്പതുകൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും വിജയപ്രദമാകാതെ കിടക്കുന്നതു്. ഏതായാലും പുതിയ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആവിർഭാവശേഷം നമ്മുടെ വന്ദ്യപിതാക്കന്മാരെല്ലാവരും ഒരിടത്തുചേർന്നു് ഒരു മൂന്നു ദിവസത്തെ നോമ്പെങ്കിലും എടുത്തിട്ടു ഭരണത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു് അനുഗ്രഹമായിരിക്കുമെന്നു സവിനയം നിർദ്ദേശിച്ചുകൊള്ളുന്നു. (സഭാചന്ദ്രിക)

ക്ഷയത്തിനു പുതിയ ഔഷധങ്ങൾ

ലോസ് ആൻജലീസിൽ വച്ചു നടന്ന അമേരിക്കൻ കെമിക്കൽസൊസൈറ്റിയുടെ 123–ാമതു സമ്മേളനത്തിൽ, ചില മാരകരോഗങ്ങൾക്കെതിരായി മനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന സമരത്തിൽ ഏറ്റവും അടുത്തകാലത്തു് കൈവന്ന പുരോഗതിയുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തചരിത്രം നൽകുകയുണ്ടായി.

ഒരു കൊല്ലം മുൻപു മാത്രം വില്പനയ്ക്കിറക്കിയ 'ഐസോനിയാസിഡ്'' (ഐ. എൻ. എച്ച്) എന്ന ഔഷധം ക്ഷയം മൂലമുള്ള മരണം ഗണ്യമായ തോതിൽ കുറയ്ക്കുന്നതിനു് സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു് കാലിഫോർണിയയിൽ സ്റ്റാൻഫോർഡു് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ ക്ഷയരോഗവിദഗ്ദ്ധൻ ഡോ: കോർവിൻ ഹിൻഷോ റിപ്പോർട്ടുചെയ്തു. ഐ. എൻ. എച്ച്, ക്ഷയരോഗശസ്ത്രക്രിയാസമയത്തും അതിനുശേഷവും വളരെ ഗുണം ചെയ്യുന്ന ഒരു ഔഷധമാണെന്നു് ഡോ. ഹിൻഷോ പറഞ്ഞു. കാരണം, അപകടപൂർണ്ണമായ ആ ഘട്ടത്തിൽ ഈ ഔഷധം രോഗാണുക്കളുടെ വ്യാപനം തടയുന്നു. ക്ഷയരോഗചികിത്സയ്ക്കു", താരതമ്യേന പുതിയതെന്നു പറയാവുന്ന വേറെ രണ്ടു് ഔഷധങ്ങളും ഭിഷഗ്വരന്മാർക്കു് ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്ട്രെപ്റ്റോമൈസിനും പാരാ–അമിനോ–സാലിസിലിക് ആസിഡും.

മൂന്നാഴ്ച മുമ്പു് ഉപയോഗത്തിൽ വന്ന ഫ്യുമിഡിൽ എന്ന പുതിയ അണുജീവിനാശകൗഷധം അമിബിക്ക് ഡിസൻട്രിക്ക് ഒരു സിദ്ധൗഷധമായി ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. പ്രസ്തുത ഔഷധം ഈ രോഗം ഉണ്ടാക്കുന്ന സൂക്ഷ്മാണുജീവികളെ കൊല്ലുമെങ്കിലും, അണുജീവികളോടു പോരാടുന്ന ശരീരജീവാണുക്കളെ നശിപ്പിക്കില്ല എന്നു് ഔഷധക്കമ്പനി പ്രസിഡണ്ടു് പ്രസ്താവിച്ചു. (അ: റിപ്പോർട്ടർ)

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5286

THE CHURCH WEEKLY

കൊളംബിയായിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സഭക്കാരും കത്തോലിക്കർ നടത്തുന്ന മതപീഡനവും

(K. V. M.)

തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ കൊളംബിയാ സംസ്ഥാനത്തുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സഭകളെ അവിടെയുള്ള മതഭ്രാന്തരായ കത്തോലിക്കർ അതികഠിനമായി മർദ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വാർത്ത ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരതിശയമായി കണക്കാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ‘മതപീഡ’ തുടരുന്നു സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിനു മാത്രമെ ഈ പീഡ തടയുവാൻ സാദ്ധ്യമാകുകയുള്ളു. കൊളംബിയ മറെറാരു സ്പെയിൻ രാജ്യമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ കാലഘട്ടം കൊളംബിയായുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഉൽക്കണ്ഠാജനകമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടമാണു്.” എന്നിപ്രകാരമാണ് തെക്കേഅമേരിക്കയിലെ സുവിശേഷ പ്രവർത്തകസംഘത്തിൻെറ ജനറൽസെക്രട്ടറിയായ റവ: ജോൺ സവഞ്ജ് ഈയിടെ പ്രസ്തുത രാജ്യം സന്ദർശിച്ചശേഷം റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അവിടുത്തെ ഭരണകൂടത്തിനും കത്തോലിക്കർക്കും ഈ സ്ഥിതിഗതികളിൽ മാററംവരുത്തുന്നതിനു ഭാവമില്ലത്രെ.

1952-ൽ ഒരു സ്ഥലത്തുതന്നെ ഏഴു പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സഭാനേതാക്കന്മാർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. മൂന്നു ദേവാലയങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു. ആറു പള്ളികളും മിഷ്യനറികാമ്പുകളും ബോംബുവർഷത്തിനിരയാക്കപ്പെട്ടു. പന്ത്രണ്ടു പള്ളികൾ കല്ലെറിയപ്പെട്ടു. പന്ത്രണ്ടു വിദ്യാലയങ്ങൾ അടച്ചുപൂട്ടി. 40-ൽപരം ആളുകളെ കാരാഗൃഹങ്ങളിലടച്ചു.

1953 ഫെബ്രുവരി 15-ാംതീയതി ഞായറാഴ്ച റവ: ജോൺ സവഞ്ജ് മെഡ്‌ലിൻ എന്ന സ്ഥലത്തു പ്രസംഗിച്ചു. അതിനടുത്തു അന്നുതന്നെ നടന്ന ഒരു സംഭവം അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു “ഒരു മിഷ്യനറി പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ മതഭ്രാന്തന്മാരായ ഒരുകൂട്ടം കത്തോലിക്കർ പള്ളിക്കകത്തു പ്രവേശിച്ചു പ്രസംഗകനേയും, പ്രസംഗപീഠത്തെയും തള്ളിമറിച്ചിട്ടു ശ്രോതാക്കളെ കഠിനമായി മർദ്ദിച്ചു. മിഷ്യനറിയുടെ കാറിനു കേടുപാടുകൾ വരുത്തി.” അവിടുത്തെ ഗവൺമെൻറു് ഈദൃശ കാര്യങ്ങളിൽ നടപടി സ്വീകരിക്കുന്നില്ല.

കത്തോലിക്കരുടെ പിൻബലത്തോടുകൂടി ഭരിക്കുന്ന അവിടുത്തെ യാഥാസ്ഥിതിക ഭരണകൂടം യാഥാസ്ഥിതികരല്ലാത്ത രാജ്യസ്നേഹികളെ വഞ്ചകരായിട്ടാണു പരിഗണിക്കുന്നതു്. സംസ്കാരമോ വിദ്യാഭ്യാസമോ ഇല്ലാത്ത കിരാതന്മാരെയാണു് ഗവൺമെൻറു് പോലീസിലേക്കു ചേർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. നിഷ്ഠൂരവും നിശിതവുമായ അധർമ്മപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു ഈ പോലീസുകാർ പരിശീലിക്കപ്പെടുന്നു. പോലീസുകാരിലധികവും എക്സ് ജയിൽ പുള്ളികളാണെന്നുള്ളതും. രസാവഹമത്രെ, പോലീസുകാർ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്യാമ്പുചെയ്തു് - കത്തോലിക്കാപുരോഹിതന്മാരുടെ സർട്ടിഫിക്കേറേറാ, യാഥാസ്ഥിതികകക്ഷിക്കു വോട്ടു ചെയ്തു എന്നു കാണിക്കുന്ന രസീതോ കൈവശം ഇല്ലാത്ത പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരെ സ്ത്രീപുരുഷ ഭേദമെന്യെ മർദ്ദിക്കുന്നതു തികച്ചും ദയനീയമാണെങ്കിലും കൊളംബിയായിൽ അതു വിനോദമാണത്രെ. ഭവനങ്ങൾ അഗ്നിക്കിരയാകുമ്പോൾ അതിൽ വസിക്കുന്നവർ രക്ഷപെടാതിരിക്കുന്നതിനു പോലീസുകാർ കാവൽനിൽക്കുന്നു.

കൊളംബിയായിലെ നിർദ്ദോഷികളും, ദൈവവിശ്വാസികളുമായ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരെ അമർച്ച ചെയ്യുന്നതിനു റോമിലെ പോപ്പിനും ഒരു കൈയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. 35 ശതമാനം സംഭവങ്ങളും കത്തോലിക്കാ പുരോഹിതന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിലാണു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. കൊളംബിയായിൽ റോമൻകത്തോലിക്കാ രാഷ്ട്രത്തിനനുസൃതമായ ഒരുഭരണഘടന നിർമ്മിക്കുന്നതിനു അവർ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു.

ഈ കിരാത മതപീഡനം നീറോകൈസറുടെ പീഡയേയും പിന്നിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ‘പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാർ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഐക്യത്തിനുമായുള്ള ഒരാഹ്വാനമായിട്ടാണ് ഈ പീഡയെ കണക്കാക്കുന്നതെന്നു പറയുമ്പോൾ അവരുടെ ആഴമേറിയ വിശ്വാസം നാംകാണുന്നു. ക്രൈസ്തവ സാക്ഷീകരണത്തിനും സുവിശേഷഘോഷണത്തിനും എതിരായി നിലകൊള്ളുന്ന അവിടുത്തെ ലക്കില്ലാത്ത കത്തോലിക്കർ വിശ്വാസികളുടെ ധ്വംസന വിഷയത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെയും അതിജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. ലോകസമാധാനത്തിനു മതഭ്രാന്തന്മാരെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൊളംബിയായിലെ വിശ്വാസികളുടെ സഹനശക്തിയും തണുത്തുപോകാത്ത ധീരതയും ക്രൈസ്തവസാക്ഷീകരണത്തിനു മാർഗ്ഗദർശനം കൊടുക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം. (British Weekly)

Printed & Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam.